

דעת ורצון בקידושין

א. תלמוד בבלי קידושין ב:

וניתני הכא האיש קונה! משום דקא בעי למיתנא סיפא וקונה את עצמה בדידה, תנא נמי רישא בדידה. וניתני האיש קונה ומקנה! משום דאיכא מיתת הבעל, דלאו איהו קא מקני, מן שמיא הוא דמקני לה. ואב"א: אי תנא קונה, ה"א אפילו בע"כ, תנא האשה נקנית, דמדעתה אין, שלא מדעתה לא.

ב. תלמוד בבלי קידושין מד:

אלא אי איתמר הכי איתמר, אמר רבי יוסי בר' חנינא: מאי טעמיה דר' יוחנן אליבא דרבנן? קידושין דמדעתה - אביה ולא היא, גירושין דבעל כרחיה - בין היא בין אביה.

ג. רש"י שם

קידושין דמדעתה - דבעינן דעת המקנה. אביה ולא היא - שהתורה זיכתה לו אבל גירושין שישנה בעל כרחיה בין היא בין אביה דמה לנו לדעתו כי מקבל ליה איהו נמי על כרחיה הוא.

ד. תלמוד בבלי יבמות יט:

דתניא: העושה מאמר ביבמתו שלא מדעתה, ר' אומר: קנה וחכ"א: לא קנה. מ"ט דר'? גמר מביאה דיבמה, מה ביאה דיבמה בעל כרחיה, אף קדושין דיבמה בעל כרחיה. ורבנן? גמרי מקדושין דעלמא, מה קדושין דעלמא מדעתה, אף קדושין דיבמה מדעתה. במאי קמיפלגי? מר סבר: מילי דיבמה ממילי דיבמה הוה ליה למילף, ומר סבר: מילי דקדושין ממילי דקדושין הוה ליה למילף.

ה. רש"י שם

קדושין דעלמא - והלכה והיתה לאיש אחר (דברים כד) מדעתה משמע.

ו. נימוקי יוסף יבמות ד.

בעל כרחיה. דאמר' בפרק קמא [דף ח ב] ויבמה בעל כרחיה דאם בא עליה אפילו באונס קנאה: קידושין דעלמא. והלכה והיתה לאיש אחר מדעתה משמע: קדושין מקדושין וכו'. והלכתא הכי כרבנן:

ז. חדושי הרשב"א קידושין ב:

ויש מי שהקשה אפילו תניא האיש קונה היכי הוה ס"ד דנקנית בע"כ דהיכי מצינו מקנה בע"כ, ואישתמיטתיה תלוה וזבין זביני' זביני ותלוה וקדיש קדושיה דאגב אונסא דזוזי גמרה ומקניא נפשה כאמימר דאית ליה הכין בפרק חזקת (ב"ב מ"ח ב') והכא לאו בעל כרחיה לגמרי קאמר אלא כה"ג, וקי"ל כרב אשי דאמר התם באשה אינה מקודשת דהוא עשה שלא כהוגן עשו לו שלא כהוגן, ודוקיא דהכא כרב אשי אתיא, ואמימר מתרץ לה כתירוצא קמא משום דתנא סיפא בדידה כנ"ל, והאיש שאנסוהו לקדש כתב הרמב"ם ז"ל קדושי קדושין, והרב בעל העיטור כתב שאין קדושי קדושין דתלוה וזבין אמרו תלוה וקני לא אמרו ונראין דברי הרמב"ם דאי אגב אונסי' גמר וזבין כל שכן דגמר וקני.

ח. תלמוד בבלי בבא בתרא מז: - מח.

אמר רב הונא: תליוהו וזבין - זביניה זביני' מ"ט? כל דמזבין איניש, אי לאו דאניס לא הוה מזבין, ואפילו הכי זביניה זביני'. ודילמא שאני אונסא דנפשיה מאונסא דאחריני! וכו' אלא סברא הוא, אגב אונסיה גמר ומקנה.

אמר רבא, הלכתא: תליוהו וזבין - זביניה זביני' וכו' והלכתא: בכולהו דהוו זביניה זביני', ואפי' בשדה זו, דהא אשה כשדה זו דמיא, ואמר אמימר: תליוהו וקדיש - קדושי קדושין. מר בר רב אשי אמר: באשה ודאי קדושין לא הוו, הוא עשה שלא כהוגן, לפיכך עשו עמו שלא כהוגן ואפקעינהו רבנן לקידושיה מיניה.

ט. רשב"ם שם

דכל דמזבין איניש - רוב חפצים וכלי ביתו וטליתו שאדם מוכר אי לאו דאניס ודחיק במעות לא הוה מזבין ואפ"ה הוה זביניה זביני' בעל כרחו אפילו לא גמר ומקני שלא נתנה תורה חילוק במקח וממכר בין דברים הצריכין לו ומכרן לדברים שאין צריכין לו אלא כולוהו קונה לוקח וה"נ אף על גב דאניס מוכר קונה לוקח הואיל וקיבל דמים אף על גב דלא גמר ומקני. שאני אונס דנפשיה - שצריך למעות ומתוך כך מוכר חפציו מדעתו דהתם איכא למימר גמר ומקני. מאונסא דאחריני - שמכריחין אותו למכור דהתם לא גמר ומקני. אלא - רב הונא מסברא ידידיה קאמר דמתוך יסורים גמר בלבו ומקני הואיל ואיכא תרתי יסורים ומתן מעות דלא מפסיד מידי.

י. בית הבחירה למאירי קידושין ב.

אבל מה שיצא לנו ממנה לענין פסק הוא שהאשה אינה מתקדשת בעל כרחיה ואף על פי שאין לשון המקרא מוכיח כן להדיא שהרי יקח אף על כרחיה משמע וכן ובעלה וכל שכן שהשטר בקדושין יוצא לנו מהיקש של גט וכבר ידעת שהאשה מתגרשת בעל כרחיה מכל מקום אין זה צריך קרא שאם כן לא הנחת בת לאברהם אבינו והרי אף בשאר דברים אין שום מקח מתקיים באונס וזהו שהוצרך ביבמה לומר ויבמה בעל כרחיה וכן בגט ושלחה בעל כרחיה הא אשה דעלמא אינה מתקדשת בעל כרחיה ולא סוף דבר שאנסוה בשעת קבלת קדושין ר"ל שבשעת קבלת הקדושין היא אומרת איני מקבלתם אלא באונס או שנתנו לה שלא בידיעה ושלא היה מדבר עמה על עסקי קדושיה ואחר כך אמר לשם קדושין נתתי אלא אפילו אמרה רוצה אני כל שנתברר שאנסוה עד שאמרה רוצה אני אינה מתקדשת אחר שלא אמרה רוצה אני אלא מתוך האונס וראיה ברורה לזה שהרי מה שאמרו בפרק חזקת הבתים מ"ז ב' אמר רב הונא תלוה וזבין זביניה זביני' כשאמר רוצה אני הוא שהרי הביאנו מדתניא יקריב אותו יכול על כרחו ת"ל לרצונו הא כיצד כופין אותו עד שיאמר רוצה אני ועל כיוצא בה היו אומרים בתלו את האשה וקדושה שקדושיה קדושין ואעפ"כ אמרו שם אמר רב אשי הלכתא תלוהו וזבין זביניה זביני' אבל תלוה לאתתא וקדיש לאו קדושיה קדושין הוא שעשה שלא כהוגן ועשו לו שלא כהוגן ואפקעינהו רבנן לקדושיה אם בקדושי כסף שעשאוהו הפקר ואם בקדושי ביאה שויהו רבנן לבעילתו בעילת זנות:

יא. רמב"ם הלכות אישות פרק ד הלכה א

אין האשה מתקדשת אלא לרצונה והמקדש אשה בעל כרחא אינה מקודשת, אבל האיש שאנסוהו עד שיקדש בעל כרחו הרי זו מקודשת, ויש לאיש לקדש נשים רבות כאחת והוא שיהיה בכסף אם קידש בכסף פרוטה לכל אחת ואחת, ויש לאחת מהן או לאחר לקבל הקידושין על ידי כולן מדעתן.

השגת הראב"ד אבל האיש שאנסוהו עד שיקדש בעל כרחו הרי זו מקודשת. א"א והוא שיאמר רוצה אני.

יב. מגיד משנה שם

והמקדש אשה בעל כרחא וכו'. מסקנא פרק חזקת הבתים (בתרא מח) דאמר רב אשי הוא עשה שלא כהוגן ולפיכך עשו לו שלא כהוגן לפיכך אפקעינהו רבנן לקידושי מיניה:

אבל האיש שאנסוהו לקדש וכו'. זה דעת רבינו והטעם דעד כאן דלא אפקעינהו רבנן אלא כשנאנסה האשה מפני שאם היו הקידושין קידושין לא היתה יכולה להפקיע עצמה ממנו אלא ברצונו אבל האיש הרי הוא יכול לגרשה בעל כרחא והילכך הרי היא מקודשת. והרב בעל העיטור נחלק בזה וכבר הכריע הרשב"א ז"ל כדברי רבינו: ובהשגות א"א והוא שיאמר רוצה אני ע"כ. ואני אומר שהרי זה כמי שמוכר באונס שהמכר קיים כמבואר פרק עשירי מהלכות מכירה וכ"ש כאן שהוא קונה שאע"פ שהוא באונס שקנינו קנין ולא ראיתי שהצריך שם הר"א ז"ל שיאמר רוצה אני אלא כל זמן שהוא עושה הדבר קיים הוא:

יג. תלמיד הרשב"א קידושין ב:

ואי בעית אימא אי תנא קונה ה"א אפי' בע"כ. וא"ת והיכא אשכחן קונה דלהוי בע"כ דמקנה והא כתיב השדה אשר קנה אברהם וכת' או קנה מיד עמיתך. וכתוב שדות בכסף יקנו ובהני ודכותייהו לא אשכחן בהו קניה בע"כ דכלהו זביני בודאי מדעת המקנה הוא ולא בע"כ. ויש לומר דה"ק אי תנא קונה ה"א אפי' בע"כ. פי' דכופין כי היכי שתודה ותתרצה להתקדש לו וכדאשכחן גבי שטר קנינין דאמרין תליוה זבין זביניה זביני. תנא האשה נקנית. פי' להכי תלה הקנין בה לומר דלא מצי לכופה דאשה אינה מתקדשת אלא לדעתה וברצונה וכדאמרין התם בבבא בתרא פ' חזקת הבתים כדי שלא יהיו בנות ישראל הפקר. א"נ הוא עשה שלא כהוגן וכדכתיבנא התם, ע"ל ולומר דהיינו טעמא דס"ד למימר דאפי' בע"כ תהוי מקודשת דכיון דמקשי' הויה ליציאה אי תנא במתנית' האיש קונה ה"א דלגמרי מקישי' הויה ליציאה מה יציאה בע"כ מתגרשת אף הויה נמי בע"כ. אבל השתא דקתני האשה נקנת גלי לן דאע"ג דבעלמא אקיש' הויה ליציאה ה"מ לגבי קדושין בשטר אבל לענין דנימא דבע"כ תהוי מקודשת לא איתקש.

יד. תוספות שם

[מפני מה אמרה תורה כי יקח וכו' - פי' דמשמע בע"כ ולא כתיב כי תלקח דמשמע מדעתה], ת"י.

טו. תוספות הרא"ש שם

הו"א אפי' בע"כ. אף על גב דתנן הקונה שני אילנות הקונה אילן, לא דמי הקונה להאיש קונה, ועוד דהכא שאני דלא ליתי למיטעי דלא ליהוי בע"כ כמו ביבמה.

טז. הגהות מיימוניות הלכות אישות ד, א

בחזקת הבתים (דף מ"ה) אמר אמימר תלויה וקדיש קידושיו קידושין אמנם בס"ה כתב שהגאונים תופסין עיקר דברי מר בר רב אשי דאמר לא הוו קידושין וכן ראבי"ה כתב דקי"ל כמר בר רב אשי ותימה לי על דברי ס"ה שפי' פלוגתא דאמימר ומר בר רב אשי בכה"ג ובספר משמע דאירי כגון שדחק אשה ואנסה כדי לקבל קידושין דקאמר הוא עשה שלא כהוגן ואפקעינהו רבנן לקידושי מיניה וכן פרשב"ם ור"י ע"ש ע"כ:

יז. ספר מצוות גדול עשה מח

אין האשה מתקדשת אלא לרצונה, שנאמר (דברים כד, ב) והלכה והיתה משמעות המקרא [הוא] שמתקדשת מדעתה (רש"י יבמות יט, ב ד"ה קדושין), והמקדש אשה בעל כרחא אינה מקודשת, אבל האיש שאנסוהו שיקחנה בעל כרחו הרי זו מקודשת (ע"פ לשון רמב"ם פ"ד ה"א) לאמימר, ולמר בר רב אשי אינה מקודשת כדאיתא בפרק חזקת הבתים (ב"ב מח, ב) והגאונים תופסין עיקר דברי מר בר רב אשי. יש לאיש לקדש נשים רבות כאחת והוא שיהיה בכסף שיקדש שוה פרוטה לכל אחת ואחת, ויש לאחת מהן או לאחר לקבל הקידושין על ידי כולן מדעתן (ע"פ רמב"ם שם):

יח. תוספות בבא בתרא מח:

קדיש בביאה מאי איכא למימר - תימה לרשב"א דקדיש בביאה בלא הפקעה לא להו קדושין דהוי תליוהו ויהיב דכנגד גופה שקנוי לו אינו נותן לה כלום וכו' וי"ל דכנגד גופה שקנוי לו מתחייב לה שאר כסות ועונה.

יט. רמב"ם הלכות גירושין פרק ב הלכה כ

מי שהדין נותן שכופין אותו לגרש את אשתו ולא רצה לגרש, בית דין של ישראל בכל מקום ובכל זמן מכין אותו עד שיאמר רוצה אני ויכתוב הגט והוא גט כשר וכו'.

כ. רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יד הלכה טז, יז

אף על פי שנאמר לרצונו כופין אותו עד שיאמר רוצה אני, בין שנדר ולא הפריש בין שהפריש ולא הקריב כופין אותו עד שיקריב. כל חייבי עולות ושלמים ממשכנין אותם, אף על פי שאין מתכפר לו עד שירצה שנאמר לרצונו כופין אותו עד שיאמר רוצה אני וכו'.

קשיא לי אשמעתין אפי' כי מקנה להו זקן ומלוה מאי הוי הא לוין לא ידעו כדעת רבא דאמר דלמא זקן שאני וכיון שכן היאך קונין ואינהו לא ידעי דזקן מקנה להו ומאי שנא מההיא דאמר' ביבמות פ' ר"ג (נ"ב ב') העודר בנכסי הגר וסבור דשלו הן לא קנה, וי"ל דשאני [הכא] דאיכא דעת אחרת מקנה.

כז. רמב"ם הלכות גירושין פרק א הלכה א, ב

אין האשה מתגרשת אלא בכתב שיעי' לה וכתב זה הוא הנקרא גט, ועשרה דברים הן עיקר הגירושין מן התורה ואלו הן: שלא יגרש האיש אלא ברצונו, ושיגרש בכתב ולא בדבר אחר וכו' ומנין שעשרה דברים אלו מן התורה שני' (דברים כ"ד) והיה אם לא תמצא חן בעיניו וגו' וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה ושלחה מביתו, אם לא תמצא חן בעיניו, מלמד שאינו מגרש אלא ברצונו, ואם נתגרשה שלא ברצונו אינה מגורשת, אבל האשה מתגרשת ברצונה ושלא ברצונה.

כח. תוספות בבא בתרא מח.

אלא סברא הוא דאגב אונסיה גמר ומקני - וא"ת כיון דמסברא ידעינן דאגב אונסיה גמר ומקני אמאי איצטריך קרא גבי קרבן למיכתב דכופין אותו וי"ל דאי לאו קרא הוה אמינא אף על גב דגמר ומקני כיון דאינו מתרצה אלא על ידי כפייה פסול הוא לגבי מזבח דזבח רשעים הוא קמ"ל שהקרבן נרצה.

כט. ר"ן נדרים פז.

והלכתא - תכ"ד כדבור דמי בר ממגדף ועובד עבודת כוכבים ומקדש ומגרש וכו' ולא ידענא מ"ש הני ומנא להו לרבנן הכי ונראה בעיני דבשאר מילי דלא חמירי כולי האי כשאדם עושה אותם לא בגמר דעתו הוא עושה אלא דעתו שיכול לחזור בו תוך כדי דבור אבל הני כיון דחמירי כולי האי אין אדם עושה אותם אלא בהסכמה גמורה ומשום הכי חזרה אפי' תוך כדי דבור לא מהני וראיתי לרבינו משה בר נחמן ז"ל בפרק יש נוחלין שכתב בשם ר"ת ז"ל דתוך כדי דבור כדבור דמי תקנתא הוא דתקון רבנן משום תלמיד הלוקח מקח ופגע בו רבו שיכול ליתן לו שלום והשוו מדותיהן בכל מילי בר מהני ולא ניהא לי וכי ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה לעולם בקום עשה בנדרים אלא ודאי כדאמרן.

ל. תלמוד בבלי קידושין ד:

ואיצטריך למיכתב ויצאה חנם, ואיצטריך למיכתב כי יקח איש; דאי כתב רחמנא כי יקח, הוה אמינא קידושין דיהב לה בעל - דידה הוו, כתב רחמנא ויצאה חנם; ואי כתב רחמנא ויצאה חנם, הוה אמינא היכא דיהבה (ליה) איהי לדידיה וקידשתו - הוה קידושי, כתב רחמנא כי יקח - ולא כי תקח.

לא. תוספות שם

כתב רחמנא כי יקח ולא כי תקח אשה לאיש - תימה כיון דעיקר קרא דכי יקח אתא למימר שהיא לא תקדשנו מה צריך למילף קיחה קיחה משדה עפרון בלאו הכי שמעינן ליה מדכתיב כי יקח ולא כי תקח אשה את איש וי"ל דאי לאו ג"ש הוה מוקמינן קרא דכי יקח איש אקידושין של ביאה אבל בקדושי כסף לא בעינן נתן הוא ואמר הוא להכי איצטריך גזירה שוה לאורויי דכי יקח מיירי בכסף ואפ"ה בעינן נתן הוא ואמר הוא.

וע"ק דבהלכות יבום וחליצה לא הזכיר גבי חליצה דבעינן שיאמר רוצה אני ובסוף פרק מצות חליצה אמר דגט וחליצה שוים וכולהו בעי שיאמר רוצה אני. וכו' ולתרץ הכל אומר בודאי דרבינו אית ליה דדוקא גבי קרבן גיטי נשים בעינן שיאמר רוצה אני משום דאף ע"ג דבגמרא דפרק חזקת מעיקרא השוה מכירה לגיטי נשים וקרבן ומשמע דבעינן בכולהו שיאמר רוצה אני כשאמר אחרי כן אלא סברא הוא דאגב אונסיה גמר ומקני אית ליה לרבינו דלא בעינן רוצה אני משום דהוקשה לו קושיית התוספות שהקשה שם אם כן קרא למאי אתא כיון דהוי סברא דכולהו אגב אונסיה גמר ומקני היכא דתליוה וזבין והא בתליוה וזבין הוי כדכתבו שם התוספות דבלאו קרא ידעינן ליה ורבינו מתרץ קושיא זאת דאיצטריך קרא לומר דבקרבן דהוי איסורא בעינן רוצה אני אבל גבי ממון לא בעינן רוצה אני ואי מסברא בלא רוצה אני הוה מהני להכי אתא קרא לקרבן ומיניה ילפינן לכל מילי דאיסורא כגון גיטי נשים וחליצה דבעינן שיאמר רוצה אני ואף על גב שרבינו לא הזכיר רוצה אני כיון דהוי מילתא דאיסורא ודאי דילפינן מגט וסמך על מ"ש בגט אבל בממון לא בעינן רוצה אני וכו' ובקידושין היכא שקידש הוא לא בעי רבינו רוצה אני אף על גב דבגיטין בעינן רוצה אני משום מאי דכתב ה"ה ז"ל דכיון שהוא קונה עדיף טפי ולא בעינן רוצה אני וכו'.

כב. מרדכי קידושין פרק א רמז תקד - תקה

פסק הקדוש מרדוש דהעושה שליח לקדש אשה ומסר לו הטבעת לקדש אפילו איתניס בדרך אינו יכול לעשות שליח אחר משום דמילי ניהו ומילי לא ממסרן לשליח ואף על גב דגבי גט קי"ל שליח עושה שליח ולא הוי מילי משום מסירת הגט הכא נמי הא איכא מסירת הטבעת לא דמי דגבי גט אשה מתגרשת בע"כ ומיד כשיגיע הגט ליד השליח הרי היא כאילו מגורשת הלכך לא הוי מילי שהרי השליח יכול לגרשה בעל כרחא דיד השליח כיד הבעל אבל שליח של קדושין אם לא תאבה האשה אינה מתקדשת הלכך ה"ל מילי.

כג. תלמוד בבלי בבא בתרא מא.

רב ענן שקל בידקא בארעיה, אזל הדר גודא בארעיה דחבריה; אתא לקמיה דרב נחמן, א"ל: זיל הדר. והא אחזיקי לי! אמר ליה: כמאן? כר' יהודה ור' ישמעאל דאמר: כל בפניו לאלתר הוי חזקה, לית הלכתא כוותיהו. א"ל: והא אחיל, דאתא וסייע בגודא בהדאי! אמר ליה: מחילה בטעות היא, את גופך אי הוה ידעת לא עבדת, כי היכי דאת לא הוה ידעת, הוא נמי לא הוה ידע.

כד. נימוקי יוסף בבא בתרא כב.

ושמעין מהכא דאילו הוה ידע המזכה אף על גב דלא ידע רב ענן שהוא הזוכה קנה ומשום הכי לא הוה סגי למימר ליה את ודאי לא הוה ידעת ואף על גב דאמרין ביבמות פרק רבן גמליאל (דף נב ב) שהעודר בנכסי הגר וכסבור שהיא שלו לא קנה כיון שזוכה גופיה לא ידע תירץ הראב"ד ז"ל דשאני הכא דאיכא דעת אחרת מקנה וכו'.

כה. תלמוד בבלי גיטין כ:

אף הוא העיד על כפר קטן שהיה בצד ירושלים, והיה בו זקן אחד והיה מלוה לכל בני הכפר, וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים, ובא מעשה לפני חכמים והכשירוהו; ואמאי? הא בעינא ספר מקנה וליכא! אלא לאו משום דאמרין אקנויי מקנה להו.

לב. תלמוד בבלי קידושין נח:

מתני'. האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית, והלך וקדשה לעצמו - מקודשת לשני. וכן האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום, ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום - מקודשת לשני וכו'.

גמ'. האומר לחבירו צא וקדש. תנא: מה שעשה עשוי, אלא שנהג בו מנהג רמאות.

לג. רא"ש שם

וא"ת מאי קמשמע לן ברישא דמתניתין דמקודשת לשני וכי בשביל שנהג בחבירו מנהג רמאות לא תהא מקודשת לו ועוד מדקאמר וכן האומר לאשה משמע דומיא דסיפא דאתא לאשמועין דמקודשת לשני ולא לראשון מילתא דפשיטא היא היאך תתקדש לראשון וי"ל דמיירי כשאמר לה תחלה פלוני שלחני לקדשך לו ובשעת נתינת קידושין אמר הרי את מקודשת לי דסד"א דלי דקאמר כלומר לעשות שליחותי לקדשך למי ששלחני לקדשך ותתקדש לראשון קא משמע לן דמקודשת לשני ומיירי שהאשה שמעה והבינה יפה קודם קבלת הקידושין שאמר הרי את מקודשת לי דאל"כ אדעתא דמה שאמר לה תחלה לקדשה לפלוני קבלה הקידושין אבל אם טעה השליח ואמר מקודשת לי אין כאן בית מיחוש דהקדש בטעות לא הוי הקדש:

לד. משנה נזיר ה, א

בית שמאי אומרים הקדש טעות ובית הלל אומרים אינו הקדש כיצד אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש ויצא לבן בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש:

לה. תוספות קידושין נו:

המקדש בערלה כו' אינה מקודשת - פירוש לפי שאיסור הנאה וא"ת אמאי אינה מקודשת הא שרי ליהנות ממנו שלא כדרך הנאתו כדאמר בפ' כל שעה (פסחים דף כד:) ויש לומר בכאן מיירי דליכא שוה פרוטה אלא כדרך הנאתו אי נמי יש לומר דמיירי שפיר דאיכא שוה פרוטה אף שלא כדרך הנאתו מ"מ כיון שהאשה סבורה שיש לה ליהנות דרך הנאתו ואינו כן לא סמכה דעתה והוי מקח טעות.